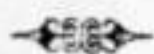

Τὸ ἔλεγε, κ' ἐγέλα,
κ' ὥς εἶχε μὲ φανῇ,
τὸ νεῦμα ἔλεγ' «Ἐλα»,
καὶ «Φεῦγα» ἡ φωνή.

Τὸν δρόμον μου δὲν πῆρα,
μόν' ἔρχομαι κοντὰ,
καὶ διὰ κακὴ μου μοῖρα
φαρμάκι μὲ κεντᾶ.

Ἄνθος κακό· 'ς τὰ βάθη
τρυπᾶς τὰ σωθικά.
Ἦ πέταξε τ' ἀγκάθι,
ἢ μὴ γελᾶς γλυκά.

ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ

Μελ. φθ. δεσποτ.: (Schöne Mädchen, muntre Knaben)

Εὐμορφά μου κοπελούδια,
θέλετε χλωρά λουλούδια;
πάρετε πουλῶ.
Σιγαλά, μὴ γίνουν λάθη.
Μὲ τὸ χέρι 'ς τὸ καλάθι
ἑποῖαν βρῶ, φιλῶ.

Διέτ' ἐδῶ τί ὠραιότης!
Αὐτὸ εἶν' ἡ ἀθωότης,
τ' ἄσπρο γιασουμί.

Τ' ἀγοράζετε; Γιὰ πόσο;
Χάριν λέτε νὰ τὸ δώσω;
Χάριν; Κ' ἄς νὰ μή!

—
Ἕνα ῥόδον! Τῶν ἐρώτων
εἶν' ἐρύθημα τὸ πρῶτον.

Ἕχει δυὸ φιλιὰ.
Μιὰ μικρὴ μὲ τὸ ἀρπάζει,
μιὰ μικρὴ, ποῦ ἄσπρη μοιάζει
τριανταφυλλιὰ.

—
Τὸ γαρόφαλο ποῦ λέει
πῶς μιὰν κάποιαν καρδιὰν καίει
πάθος δυνατὸν,
ποιὰ τὸ θέλει; ποιὰ τὸ παίρνει;
Μιὰ πενήντα φιλιὰ φέρνει,
κ' ἄλλη ἑκατόν.

—
Ἐδὼ ἔχω ἄνθος βάττου.
Λέγουν πῶς ἡ ἔννοιά του
εἶν' ἡ ἡδονή.
Μὴ, προσέχετε, μὴ βία!
Ἕχ' ἀγκάθια, κ' εἶν' ἀχρεῖα,
κ' ἔπειτα πονεῖ.

—
Βλέπετ', ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι
τὸν ἀέρα βαλσαμόνει
ἡ πορτοκαλλιὰ.

Ξεύρετε τί χάριν ἔχει,
καὶ ἡ νύμφη πῶς τὴν πλέχει
᾿ς τὰ χρυσᾶ μαλλιά;

—

Ἄ! τὸ ξεύρετε! Μὴ τρέλλαις,
μὴ ξεσχίζεσθε κοπέλλαις.

Ἔχει ἀρκετόν.

Ἔχει γιὰ μικραῖς, μεγάλαις·
γι' ἄλλαις τρεῖς φοραῖς, καὶ γι' ἄλλαις
εἶναι περιττόν.

—

Κληματίδα ποία θέλει;
Αὐτὴ πίστιν παραγγέλλει.

Ὅλοι τὴν πωλοῦν.

Πῶς; δὲν τὴν ζητεῖ κάμμιά σας;
Τὴν χαρίζω. — Χάρισμά σας,
λέγουν, καὶ γελοῦν.

ΤΡΥΓΟΣ

Μελωδ. Ἰταλ. (Viveva lietto), Α, ἀρ. 26

Κόραις εὐμορφαῖς ᾿ς τ' ἀμπέλια
μὲ τραγούδια καὶ μὲ γέλοια
μιὰ τὴν ἄλλην κυνηγοῦν
καὶ χορεύουν καὶ τρυγοῦν.

—

